

27.

Sài Gòn, đầu tháng 6/1982

Trời vẫn mưa từng chập. Tôi nhận lời chơi *violon* trường trực tại nhà hàng Hương Lan (La Pagode thời cũ) vào tháng 7 tới đây. Vì vậy, buổi chiều nào cũng đến tập đàn tại nhà Chánh (nhạc sĩ *contre-basse*) có Đan đưa đón. Trong tâm tình nghe như có gì phấn khởi trở lại.

□

Sài Gòn, thứ Hai 14/6/1982

Ban tối, sau buổi tập đàn, chúng tôi mời Cung (*pianiste*) đi uống rượu, để rồi sự xung đột xảy ra giữa Cung và tôi đến độ tôi tuyên bố từ bỏ việc làm sắp tới. Tôi cũng nghe xa lạ cả với Đan khi nhận ra trên nhiều lý lẽ của câu chuyện, Đan có phần hỗ trợ cho Cung để chống đối ý nghĩ tôi.

Nửa đêm tỉnh giấc sao thật u hoài đến chỉ nghĩ tới cái chết. Lạ lùng thật khi mà trong bản chất cứng mạnh này, sự yếu đuối rũ bỏ cuộc đời vẫn sẵn sàng trỗi dậy. Tôi chán nản trước bất cứ ai và cái gì, từ gia đình đến bè bạn, từ công việc đến luôn cả Đan. Không biết bầu vú vào đâu nữa?

Tâm trạng giữa đêm là vậy. Tôi nhớ anh Ngọc vời vợi và phải đau đớn nhận thực một điều rằng, trong cuộc đời chỉ có anh là muốn hết lòng nâng đỡ tôi trên lãnh vực âm nhạc mà không phải ganh ghét, đố kỵ và đim chết tôi (như tên Cung đang làm, kể luôn cả Đan).

□

Ngày hôm sau, thứ Ba 15/6/1982.

Trong buổi tiệc cưới Định có cả Cung cùng tham dự, tôi nói cho Đan hay những nỗi buồn phiền đêm qua, trách anh đã bênh vực luận điệu Cung để dè bẹp tôi, thì anh lắc đầu:

"Không đâu. Anh thương em hơn ai hết, làm sao có thể tiếp tay với bất cứ ai để hại em. Tại em ngu quá không nhận ra thôi."

Rồi trên chiếc *taxi* đưa đến nhà hàng dự tiệc cưới, Đan choàng tay qua vai tôi, luồn vào cổ và vuốt vuốt mái tóc, thái độ nhẹ nhàng âu yếm.

□

Sài Gòn, thứ Tư 16/6/1982

Ngộ về Sài Gòn, buổi sáng bất ngờ đến tìm tôi tại nhà. Bàng hoàng đến sững sốt khi gặp lại anh. Anh nói rằng tôi chẳng thay đổi gì bao nhiêu, đáng đáp vẫn nhỏ nhắn tươi trẻ.

Chúng tôi đi uống *café* và trò chuyện nhiều với nhau. Trên một cách thế, tôi nghe sợ hãi và xa lạ thật sự trước tấm lòng sâu đậm được phô bày quá rõ rệt của Ngô.

Một câu anh nói:

"Gần bảy năm trong tù, có những cái tầm thường hết sức mà anh thèm muốn nhưng không được..."

Tôi chờ đợi câu kể sẽ là một món thực vật nào đó... Nào dè anh tiếp:

"Ví dụ như sự việc em bất ngờ đến thăm anh trong trại tù..."

Tôi thật bối rối với câu nói này, nhưng chẳng đáp lời gì.

Dưới mắt Ngô hay bất cứ người đàn ông nào, tôi quả là đứm vô tâm.

Có một điều cần ghi vào đây là Ngô muốn mời tôi đi ăn mà tôi không thể chối từ nên hẹn anh quay lại lúc 7 giờ tối. Thì lúc 6 giờ, Đan đến đưa tôi đi tập đàn như thường lệ. Nhìn thấy thái độ lúng túng đáng buồn cười của tôi, Đan hỏi và được tôi tỏ thật lời mời của Ngô. Anh cười mỉm:

"Thì em cứ việc đi ăn với hắn, nhưng nhớ là đừng uống rượu."

Rồi đưa tôi đến cáo từ buổi tập.

7 giờ tối, Ngô quay lại. Chúng tôi đi bộ ra quán ăn gần nhà. Lúc đi ngang quán *café* quen thuộc, thấy Đan đang ngồi uống một mình, nhìn cả hai đi qua.

Đan quả là một người đàn ông cao tay ẩn! Chính sự khoan dung này làm chết lòng tôi hơn tất cả mọi uy quyền hung hãn. Cũng chính điều này làm mờ nhạt hẳn giá trị các người đàn ông chung quanh dưới mắt nhìn của tôi.

[]